

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๒๘๘-๒๘๙/๒๕๕๖
คำสั่งที่ ๖๙๙ - ๗๐๐/๒๕๕๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๑ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ระหว่าง { หม่อมราชวงศ์ ทองทิศ ทองใหญ่ ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
 นายวิรุฬห์ มาวิจักขณ์ ที่ ๒

 แพทยสภา ที่ ๑
 คณะกรรมการแพทยสภา ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๙-๒๘๐/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๔๙๑-๔๙๒/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็น ๒ ส่วนน ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้รวมพิจารณาคดี ความว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสูตินรีแพทย์เฉพาะทางภาวะมีบุตรยาก ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอายุรแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านโรคไตและเกลือแร่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นนายแพทย์ประจำโรงพยาบาลพระรามเก้า เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๓๙ นางสุวิมล รังสิโยทัย หรือปิ่นสนธิ ได้เข้ารับการรักษา

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับภาวะการมีบุตรยากกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ได้เกิดปัญหาด้านสุขภาพหลังการใส่
 ตัวอ่อนกลับคืนไปในมดลูก ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และนางสุวิมล วิบูลย์เศรษฐ์
 แพทย์ทางอายุรกรรมประสาทมาร่วมรักษา ซึ่งนางสุวิมลมีอาการดีขึ้นและกลับเป็นปกติได้
 ในเวลาไม่ถึง ๑ วัน ต่อมา วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบรับรองแพทย์
 ในส่วนที่ได้รับการรักษาให้นางสุวิมลตามที่ขอ ครั้นต่อมาวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๐
 นางสุวิมลได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทำการรักษาโดยประมาท
 ทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อน และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ออกใบรับรองแพทย์อันเป็นเท็จเป็นการ
 ประพฤติผิดข้อบังคับแพทยสภา ว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม ผู้ฟ้องคดี
 ทั้งสองจึงได้ชี้แจงขั้นตอนการรักษาและภาวะของผู้ป่วยรายนี้ รวมทั้งการออกใบรับรองแพทย์
 ในส่วนการรักษาของตนต่อคณะกรรมการสอบสวนชุดที่หนึ่ง และคณะกรรมการ
 สอบสวนชุดที่สอง เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๐ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๓ ตามลำดับ
 ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาต
 ประกอบวิชาชีพเวชกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเวลา ๓ เดือน ในข้อหาประกอบวิชาชีพ
 ไม่ได้มาตรฐาน และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาออกใบรับรองแพทย์
 อันเป็นเท็จ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงได้อุทธรณ์ต่อนายกแพทยสภา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัด
 ให้มีการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นวาระพิเศษ เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๓
 ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสองใหม่ ต่อมา เดือนธันวาคม ๒๕๔๓
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้นายกแพทยสภาลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยยังมีได้ทำการ
 สอบสวนใหม่ แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในฐานะสภานายกพิเศษได้ยับยั้ง
 มติดังกล่าว และมีคำสั่งให้ทำการสอบสวนโดยคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ นับจากวันที่
 สภานายกพิเศษมีคำสั่งดังกล่าวแล้ว ยังมีได้มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทั้งสองใหม่ แต่เมื่อวันที่
 ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
 ตามเดิม และได้รับรองวาระการประชุมอีกครั้งหนึ่งในเดือนมกราคม ๒๕๔๖ อันมีผล
 ทำให้คำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นที่สุดและนำมาบังคับใช้ต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
 ไม่อาจโต้แย้งคัดค้านหรืออุทธรณ์ได้ ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม
 พ.ศ. ๒๕๒๕ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเดือดร้อนเสียหาย

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเวลา ๓ เดือน และที่มีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒
๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจงคำสั่งศาลไปยังสมาชิกแพทยสภาทุกคนและให้มีหนังสือขอโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองกรณีมีมติโดยไม่ชอบ
๓. ให้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีที่มีการออกคำสั่งโดยผิดระเบียบและขั้นตอน

นอกจากนี้มีคำขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นได้สวนคู่กรณีก่อนมีคำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาและได้สวนคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราวก่อนพิพากษา เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๖ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ขณะฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้แจ้งคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามปกติ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในข้อหาประกอบวิชาชีพไม่ได้มาตรฐาน และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาออกใบรับรองแพทย์อันเป็นเท็จนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานายกพิเศษก่อน จึงจะดำเนินการตามมตินั้นได้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ระบุว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๒๕ คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการตามมาตรา นี้ให้เป็นที่สุด และให้ทำเป็นคำสั่งแพทยสภา ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้มีคำสั่งตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะมีผลกระทบต่อสถานภาพแห่งสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และเห็นว่าไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา สรุปได้ความว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำคดีมาฟ้องศาลเนื่องจาก

/ไม่ต้องการ...

ไม่ต้องการให้มีการดำเนินการตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ ซึ่งกำหนดให้เลขาธิการแจ้งคำสั่งแพทยสภา ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวไปยังผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวโทษเพื่อทราบ และให้บันทึกคำสั่งนั้นไว้ในทะเบียนผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมด้วย มติหรือคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีผลบังคับแล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ การจัดทำคำสั่งรวมทั้งการบันทึกการลงโทษลงในทะเบียนผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมกระทำได้ทันที แม้การจัดทำคำสั่งและการบันทึกการลงโทษในทะเบียนผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมจะเป็นการดำเนินการภายในองค์กรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และไม่มีพฤติการณ์ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไขข่าวแพร่หลายข้อความในมติหรือคำวินิจฉัยก็ตาม แต่กฎหมายบัญญัติขั้นตอนต่อไปที่แน่นอนแล้วว่าจะต้องจัดทำคำสั่งส่งให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและบันทึกการลงโทษ มติหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งทางปกครองแล้ว ก่อให้เกิดสิทธิในการออกคำสั่งบังคับ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเสียหายต่อชื่อเสียงวงศ์ตระกูล และทางทำมาหาได้ในประกอบวิชาชีพแพทย์ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นให้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และพิจารณาคำร้องขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำคำชี้แจงตามประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุดกำหนดสรุปได้ความว่า ณ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการแพทยสภา มีจำนวนทั้งสิ้น ๓๙ คน ประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่ง จำนวน ๑๙ คน และกรรมการซึ่งได้รับการเลือกตั้ง จำนวน ๑๙ คน ในการประชุมคณะกรรมการแพทยสภา ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๖ มีคณะกรรมการแพทยสภาเข้าร่วมประชุม จำนวน ๓๑ คน ขณะที่พิจารณาวาระเรื่องของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง มีกรรมการแพทยสภาอยู่ที่ประชุม ๒๙ คน ที่ประชุมลงมติยืนยันมติเดิม จำนวน ๒๗ คะแนนเสียง ซึ่งมีจำนวนเกิน ๒ ใน ๓ ของจำนวนกรรมการแพทยสภา ทั้งคณะ โดยมีมติให้ (๑) ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กรณีมาตรฐานประกอบวิชาชีพเวชกรรม เป็นเวลา ๓ เดือน (๒) ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ กรณีมาตรฐานประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ป่วย และให้ความเห็นโดยไม่สุจริต (๓) ยกข้อกล่าวโทษแพทย์หญิงสุวิมล วิบูลย์เศรษฐ์ และขณะนี้ยังไม่มีการออกคำสั่งแพทยสภาตามมติที่ประชุมดังกล่าว

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้ว มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเพียงประเด็นเดียวว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพราะได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่คณะกรรมการแพทยสภามีมติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่

เห็นว่า มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๘ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้นต้องมีค่าบังคับที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่ามติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในข้อหาประกอบวิชาชีพไม่ได้มาตรฐาน และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาออกใบรับรองแพทย์อันเป็นเท็จนั้น ได้ดำเนินการครบถ้วนตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบด้วย มาตรา ๓๙ วรรคสาม (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรมพ.ศ. ๒๕๒๕ แม้ว่าตามมาตรา ๓๙ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดว่า คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการตามมาตราดังกล่าวนี้ให้เป็นที่สุด และให้ทำเป็นคำสั่งแพทยสภา และตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้เลขาธิการแพทยสภาแจ้งคำสั่งแพทยสภาไปยังผู้ประกอบการวิชาชีพผู้ถูกลงโทษเพื่อทราบ และให้บันทึกคำสั่งนั้นลงในทะเบียนผู้ประกอบการวิชาชีพด้วย ข้อเท็จจริงปรากฏว่าหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้ทำคำสั่งแพทยสภาแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังคงประกอบวิชาชีพตามปกติ จึงเห็นว่าทราบใดที่ยังไม่มีคำสั่งแพทยสภาตามมาตรา ๓๙ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรมพ.ศ. ๒๕๒๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ยังไม่ได้รับผลกระทบจากมติดังกล่าว เพราะต้องมีขั้นตอนดำเนินการเพื่อให้มีการออกคำสั่งและการแจ้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบและปฏิบัติต่อไปอีก ฉะนั้น ในวันฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ จึงชอบแล้ว

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

นายเฉลิมชัย วสินนท์

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายจรูญ หัตถกรรม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม ศันสนาคม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพีระพล เขาวนศิริ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายดำริ วัฒนสิงหะ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

กลุ่มงานค้นคว้าและเปรียบเทียบคำพิพากษา
ได้ตรวจสอบ.....แล้วถูกต้อง

(นางสาวศศิกานต์ สักดิ์พานิช)
เจ้าหน้าที่ธุรการ 3

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา/คำสั่ง
วันที่ 31 ส.ค. 2546

ศาลปกครองชั้นต้นอ่านคำพิพากษา/คำสั่ง
วันที่ 16 ก.พ. 2547

ได้รับแจ้งการอ่านวันที่ 10 ก.พ. 2547

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวสุรัสวดี ถ้ำกระแสน์)

พนักงานคดีปกครอง 3

F9 ก.พ. 2547

/ความเห็นแย้ง...

มีความเห็นแย้ง

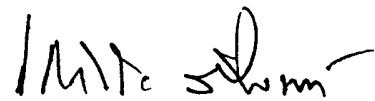
○ ความเห็นแย้ง

คำร้องที่ ๒๘๘-๒๘๙/๒๕๕๖

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อได้มีการร้องเรียนกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ ปรากฏว่าได้มีการดำเนินการพิจารณาตามคำร้องเรียนนั้นครบถ้วนตามพระราชบัญญัติดังกล่าว จนกระทั่งได้มีมติของคณะกรรมการแพทยสภาให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในข้อหาประกอบวิชาชีพไม่ได้มาตรฐาน เป็นเวลา ๓ เดือน และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาออกใบรับรองแพทย์อันเป็นเท็จแล้ว แต่โดยที่มาตรา ๓๙ วรรคท้ายแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่ามติของคณะกรรมการแพทยสภาดังกล่าว ให้เป็นที่สุด ฉะนั้น แม้จะมีบทบัญญัติต่อไปว่าให้ทำเป็นคำสั่งแพทยสภา ถือว่ากรณี เป็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องรูปแบบและขั้นตอน ซึ่งจะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงมติของคณะกรรมการ แพทยสภาได้ ซึ่งจะแตกต่างกับกรณีมติหรือความเห็นของ อ.ก.พ. หรือ มติของ ก.พ. ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ฯลฯ

ตุลาการเสียงข้างน้อยจึงเห็นว่า การที่คณะกรรมการแพทยสภาวินิจฉัย ให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในข้อหาประกอบวิชาชีพไม่ได้มาตรฐาน เป็นเวลา ๓ เดือน และมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาออกใบรับรองแพทย์อันเป็นเท็จ นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมได้รับผลกระทบต่อสถานภาพทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ และเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

จึงเห็นควรกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นว่าให้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และดำเนินการต่อไป

(นายเฉลิมชัย วสินนท์)

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวสุรัสวดี ถ้ำกระแสร์)

พนักงานคดีปกครอง 3

๕9 ก.พ. 2547

